

Hồi 5

Thiên Ngoại Tam Tôn**Hồn Quy Cực Lạc**

Nếu các người có thể thắng nổi Khoái mỗ thì Khoái mỗ sẽ theo các người về tổng đàn chịu hình phạt ngay.

Lâu Ung xen vào hỏi:

- Nếu lão đệ sai lời hứa này thì sao?

Khoái Tuấn chưa kịp đáp, Cao lè Cống Sơn nhị ma Hoa Trụ đứng cạnh đó đã cướp lời:

- Khoái lão là người quân tử, tất nhiên không sai lời bao giờ. Lão phu Hoa Trụ vui lòng làm chứng hộ.

Thần Cái mỉm cười:

- Hoa lão sư danh lừng bốn bể và là tiền bối của võ lâm, nói ra tất không sai chạy. Như vậy, các vị lão sư không dự vào việc riêng của tệt môn đâu?

Thương Tú nói vậy là muốn Quân Ma không dự vào chuyện của mình, không ra tay giúp đỡ Khoái Tuấn.

Lúc ấy, Kim Nguyệt Tôn Giả trong bọn Thiên Ngoại Tam Tôn Giả bỗng bước tới một bước, lạnh lùng nói:

- Ba anh em bản tăng ở Thiên Trúc tới trước hết muốn chiêm ngưỡng võ công kỳ học của Trung Quốc, nên anh em bản tăng định lát nữa thỉnh giáo ba vị vại hiệp.

Thần Cái cau mày, còn Hồng Hoàng là người nóng tánh trong ba vị trưởng lão của Cái Môn, nghe Kim Nguyệt thách đánh, không sao nén nổi sự tức giận, lạnh lùng nhận ngay:

- Nếu muốn chỉ giáo sao ngay bây giờ không bắt đầu ra tay đi? Ai công đâu chờ các người lát nữa mới quấy nhiễu.

Kim Nguyệt Tôn Giả với giọng xảo trá cười và đáp:

- Vị này ăn nói cũng nhanh nhẩu đấy.

Nói xong y sa sầm nét mặt tiếp:

- Và hình như coi bọn bản tăng không đáng một cái đánh! Và coi chưởng lực Xích Sát Ma Ca của bản tăng chỉ là một môn võ học thô thiển của Thiên Trúc.

Đoạn y giơ song chưởng lên, chỉ thấy hai gang bàn tay của y đỏ hồng, từ đó hơi nóng bốc ra tựa sương mù bốc tỏa vậy.

Thương Tử kinh hãi vô cùng, vì khi còn ở Tấn Từ tại tỉnh Thái Nguyên, lão ăn xin đã nghe Vân Nhạc nói tới chưởng lực Xích Sát Ma Ca.

Lão ăn mày định dùng lời lẽ mềm mỏng để kéo dài thời gian chờ viện binh tới giúp, ngờ đâu Trúc Trọng Tú Hồng Hoàng bướng bỉnh và nhất định đánh không đợi chờ gì hết.

Nên Thương Tử mới nhân lúc chưởng lực Xích Sát Ma Ca của Kim Nguyệt Tôn Giả chưa ngưng tụ liền vội ra tay tấn công trước, bằng không y sợ chưởng lực của đối phương đã bại, lúc ấy chưa chắc đã bảo toàn nổi tính mạng.

Trong lúc Thương Tử suy tính, hai gang bàn tay đỏ như lửa của Kim Nguyệt Tôn Giả đã ngưng tụ được tám thành.

Lúc ấy Thương Tử quát lớn một tiếng, rồi nhanh như điện, giơ thẳng hai tay, mười ngón tay cứng như sắt nhắm gang bàn tay của Kim Nguyệt đâm thẳng tới.

Chỉ thấy Kim Nguyệt lớn tiếng cười một hồi, đoạn nhảy lên trên cao rồi thu mình đâm bổ xuống, giơ hai bàn tay có hơi khói đỏ bốc ra, nhắm đầu Thương Tử đè xuống.

Thương Tử định nhân lúc Kim Nguyệt Tôn Giả chưa phòng bị bèn ra tay tấn công trước. Đối thủ dù võ công cao siêu đến đâu cũng không sao tránh khỏi được thế võ đột kích đó.

Ngờ đâu tài ba của kim Nguyệt cao hơn lão ăn xin một bậc, lão bỗng nhảy lên trên cao rồi đâm bổ xuống tấn công trước. Thương Tử chỉ cảm thấy một luồng hơi nóng như lửa từ phía trên đè xuống, đụng da thịt, như bị phỏng lửa, kinh hãi vô cùng.

Cũng may Cửu Chỉ Thần Cái công lực tinh thông, gặp hiểm nguy mà không loạn trí, bèn nhún mình một cái nhảy lên trên không, cao hơn đối thủ.

Chưởng lực của Xích Sát Ma Ca quả thật lợi hại vô cùng, đánh xuống mặt đất chỉ nghe bùng một tiếng, những bụi cỏ bị trúng chưởng lực đều bốc cháy.

Cao Lê Cống Sơn Từ Ma và Tần Trung Song Quái thấy vậy đều thất sắc.

Khoái Tuấn coi như không thấy gì, lòng mãi suy tính lát nữa làm thế nào thắng được Cái Môn tam lão?

Kim Nguyệt Tôn Giả vừa xuống đến đất, vội quay mình lại giở chưởng ra liền.

Thương Tử hai chân cũng vừa chạm đất, cách chỗ Kim Nguyệt đứng chừng hai trượng. Thần Cái tỏ vẻ phẫn nộ vì mảng áo ở phía sau lưng đã bị chưởng lực của đối phương đốt cháy, da thịt bỏng rát.

Kim Nguyệt Tôn Giả nói tiếp:

- Thế nào, mùi vị Xích Sát Ma Ca chưởng của bản tăng ra sao?

Thấy Kim Nguyệt kiêu ngạo quá lễ, Thương Tử càng tức giận. Lâu Ung và Hồng Hoàng không sao nhìn được đều nháy mắt vào. Ngân Nguyệt và Minh Nguyệt cũng tiến lên nghênh đón. Sáu người đứng đối diện nhau, cuộc chiến sắp lan rộng.

Lúc ấy, Đại Ma Hoa Vũ kê miệng vào tai dạn nhỏ Tân Mộng vài câu. Tân trang chủ vội phi thân vào trong vườn.

Bỗng nghe Tân Mộng la lên một tiếng thảm khốc! Tử Ma giật mình chú ý xem thì thấy xa xa Kim Câu Vô Địch Tân Mộng đứng dưới gốc cây như điên như cuồng, hai chân nhảy nhót, hai tay múa động và cười giọng thê thảm khôn tả.

Cao Lê Cống Sơn Tứ Ma quát lớn một tiếng cùng nhảy lên trên cao nhanh như điện chớp rồi đâm bổ đến cây cổ thụ.

Thiên Ngoại Tam Tôn Giả thấy vậy cũng ngạc nhiên, liền ngừng tay lại, tiến tới gần gốc cây xem xét...

Thương Tử thấy Tân Mộng đột nhiên phát điên như vậy, hiểu ngay tại sao rồi, quay lại nhìn Khoái Tuấn mỉm cười.

Lâu Ung và Hồng Hoàng tiến lên hai bước, thấy thần sắc của Thương Tử như vậy đều biết Thần Cái hận Khoái Tuấn đến tột độ. Nhưng hai người biết võ công Khoái Tuấn cũng cao siêu lắm, chỉ ngại cho Thương Tử nếu ra tay mà không chế ngự được, để cho Khoái Tuấn tẩu thoát thì sau này Cái Bang lại càng mang họa thêm, cho nên cả hai cùng chuẩn bị tấn công, vẻ mặt trông rất nghiêm nghị.

Khoái Tuấn mặt lạnh như tiền, hai mắt lóng lánh nhìn thẳng vào mặt Thương Tử, cũng đứng giữ thế để phòng bị đối phương tấn công bất ngờ.

Bên kia, dưới gốc cây Đại Ma Hoa Vũ giở hết thủ pháp ra mà không sao làm cho Tân Mộng hết cuồng loạn được.

Còn Nhị Tam Tứ Ma và các tên khác tới các chòi canh quanh đó để giải huyệt cho các tên đã bị điểm huyệt hồi này, nhưng dù quần ma là võ lâm kỳ nhân xưa nay rất tự phụ về

tài nghệ của mình, chúng cũng không sao giải được huyết đạo cho những tên canh gác chòi, dù đã giở hết các phương pháp giải huyết ra.

Vì không giải được huyết đạo cho bọn gác chòi, quần mà đều mất hết vẻ kiêu ngạo, tên nào tên nấy lẳng lẳng cúi đầu, không hề hé môi nói một lời nào cả.

Đại Ma Hoa Vũ đỏ mặt tía tai, nhìn bọn đồ đệ sắp lâm nguy tánh mạng đến nơi mà đành thúc thủ, y cũng biết Tân Mộng bị người ta ám toán, điểm trúng huyết đạo khiến hấn phát cuồng lên không thể kiềm chế được.

Y đoán người điểm huyết có công lực tuyệt cao, tại sao lại lên lút ra tay? Chẳng lẽ người đó còn có âm mưu gì khác chẳng? Đại Ma lại hoài nghi hơn nữa vì trang trại xảy ra chuyện lớn sao chỉ có mấy người ra mặt, còn các người khác đâu? Y liền nghĩ:

- Chẳng lẽ bọn chúng bị địch nhân hạ thủ hết rồi sao?

Nghĩ tới đây, Hoa Vũ kinh hãi vô cùng, mồ hôi lạnh ướt đẫm người, thần sắc sợ hãi chưa hề thấy trong đời y.

Quần Ma đứng quây quần dưới gốc cây bàn tán xôn xao, rốt cuộc chúng quyết định không nhúng tay vào việc của Cái Môn.

Tuy Thiên Ngoại Tam Tôn Giả trong lòng không phục chút nào, nhưng chúng thấy những chuyện kỳ lạ xảy ra liên tiếp, cũng thấy sợ hãi phần nào. Dù sao chúng cũng muốn người đó lộ mặt để anh em chúng được thử tài một phen, xem đối thủ có võ công cao siêu đến mức độ nào?

Lúc ấy, Đại Ma Hoa Vũ đã cấp Tân Mộng lên, rồi cùng Quần Ma đi vào trong khách sảnh, bỏ mặc Cái Bang Tam Lão lại đó.

Phía sau cổ thụ, từ một khóm trúc, lộ ra một bộ mặt rất đẹp trai, hai mắt lóng lánh, miệng túm túm cười ra vẻ đắc chí lắm.

Lúc bấy giờ, khoái Tuấn với Thương Tử đang cầm cự nhau, xà quần thành một vòng tròn, càng đi càng thu nhỏ vòng tròn đó lại, nhưng không ai dám ra tay trước, chỉ chờ đối phương sơ hở mới dám ra tay.

Tiếng rú thảm khốc của Tân Mộng càng ngày càng lớn. Hoa Vũ đã giở hết các phương pháp chữa chữa mà không sao chữa khỏi. sau cùng Đại Ma điểm mạnh mộ cái vào phía sau lưng y. Thế là Tân Mộng tựa như một con chó sắp chết, rên rỉ một hồi, chân tay co rúm lại rồi im lặng hẳn.

Quần Ma đứng quanh đó vẻ mặt trông rất ung dung, nhưng kỳ thật tên nào tên nấy trong lòng đều lo lắng vô cùng. Hoa Vũ hai mắt ướt đẫm, phần uất khôn tả.

Tân Trung Song Quái bỗng nhảy về phía sau, định đi khám xét quanh Tân trang một lần nữa.

Phía bên kia, Khoái Tuấn đột nhiên ra tay, gơ thẳng hai ngón tay trái nhanh như chớp nhắm huyệt Kỳ Môn của Thương Tỷ mà điếm tới.

Thương Tỷ biết Hồn Nguyên Chỉ Lực của đối thủ rất lợi hại, có thể xuyên qua được sắt đá, vội gơ hữu chưởng đánh lại, đồng thời Thần Cái nhún mình nhảy ra xa năm thước để tránh né Hồn nguyên Chỉ của đối thủ.

Khoái Tuấn hét lớn một tiếng, gơ thẳng hai ngón tay, xông lại định điếm thẳng vào chưởng tâm của Thương Tỷ.

Thương Tỷ kinh hãi, nhảy lùi về phía sau tránh né lần nữa, nhưng khi nào Khoái Tuấn chịu để cho Thần Cái tránh khỏi được chiêu tấn công của y, nên y như bóng theo hình đuổi theo tấn công lia lịa. Thương Tỷ đành phải dùng cánh tay áo phất mạnh một cái để gạt tả chỉ của đối phương.

Chỉ nghe "soẹt" một tiếng, tay áo của Thương Tỷ đã bị Hồn Nguyên Chỉ của Khoái Tuấn đâm rách hai tấc dài, mà thế đánh của đối thủ vẫn tiếp tục công tới.

Thương Tỷ cảm thấy sau lưng có gió lạnh lấn át, kinh hãi vô cùng, đột nhiên quay mình lại, dõn hết vào song chưởng, đập mạnh vào song chỉ của Khoái Tuấn một cái.

Khoái Tuấn thấy hai ngón tay của mình chỉ còn cách lưng địch chừng một tấc, ngờ đâu Thương Tỷ đang lâm nguy mà thân pháp còn xảo tuyệt đến thế.

Y đành phái hóa chỉ thành chưởng, chống đỡ lại chưởng thế của Thần Cái, bằng không song chưởng của đối phương sẽ đánh y bắn ra xa.

Chỉ nghe "bùng" một tiếng, bốn bàn tay đụng vào nhau rồi cả hai cùng bị chưởng lực của đối phương đẩy lùi lại mấy bước. Vì ra tay sau và không kịp trụ bộ lại, Khoái Tuấn hai chân bị loạn choạng chưa thể lấy thăng bằng và đứng yên được. Thương Tỷ thấy dịp may hiếm có vội gơ Tích Không Chưởng liên tục đánh tới.

Nhưng Khoái Tuấn không phải tay tầm thường, vội gơ Mè Tung bộ pháp ra tránh né. Một lúc sau, Khoái Tuấn lại định thần được, gơ Hồn Nguyên Chỉ ra phản công, nhắm các yếu huyệt của Thương Tỷ mà điếm tới.

Vì sợ hãi Hồn Nguyên Chỉ lợi hại của đối phương mà Thương Tử dù có tuyệt học Tích Không Chưởng rất mạnh cũng không sao dám tới gần địch thủ để tấn công.

Lâu Ung đứng ngoài thấy vậy cau mày khẽ nói với Hồng Hoàng:

- Mấy năm nay công lực của Khoái Tuấn tinh tiến hơn trước nhiều, có lẽ Thương lão đại của chúng ta không địch nổi đâu, chỉ bằng chúng ta cùng ra tay để thanh lý môn hộ thì dù nhiều người đánh ít người cũng không ai nói được.

Trúc Trọng Tú gạt đầu, giơ tay về phía sau rút luôn cây Trúc Trọng ra, nhắm mệnh môn sau lưng Khoái Tuấn điểm tới. Lâu Ung cũng đồng thời xông ngay vào đánh Khoái Tuấn.

Võ công của Khoái Tuấn quả thật kinh người, đang đấu bỗng nghe phía sau lưng có tiếng gió, y liền tấn công mạnh một thế làm cho Thương Tử phải lui lại, rồi nhún mình nhảy lên cao tránh đòn. Hai chân y đạp mạnh vào nhau một cái, thế là thân hình của y bắn ra ngoài xa hai trượng liền. Vừa đứng xuống mặt đất, Khoái Tuấn đã quay lại mặt giận dữ quát lớn:

- Các người ỷ đông ức hiếp ta quá rồi. Bây giờ không còn trách cứ Khoái mỗ này hạ độc thủ nhé?

Thương Tử cả cười đáp:

- Mi chết đến nơi không biết xấu hổ, lại còn đại ngôn. Hôm nay nếu để mi chạy thoát được thì ta sẽ tự tuyệt mà chết.

Khoái Tuấn rú lên một tiếng, nhún mình nhảy lên giương hai cánh tay ra tựa như con chim đại bàng bay lượn xuống, nhắm đỉnh đầu của Cái Môn Tam Lão tấn công một cách chớp nhoáng.

Lần này Khoái Tuấn ra tay hung ác vô cùng, y dùng Ưng Trảo Công xen lẫn với Hồn Nguyên Chỉ Lực, định dùng thế này giết luôn Tam Lão cùng một lúc.

Thấy địch còn cách đỉnh đầu năm thước, Cái Môn Tam Lão đã cảm thấy một sức mạnh ở trên đè xuống làm cho cả ba người cùng khó thở. Nhưng Cái Môn Tam Lão vẫn đứng yên để chờ đợi chưởng lực của Khoái Tuấn đến gần mới cùng ra tay phản công. Khoái Tuấn thấy vậy mừng thầm và nghĩ:

- Ưng Trảo Công hợp với Hồn Nguyên Chỉ oai lực cực lớn, lúc ta cách các người chỉ còn ba thước chưởng lực và chỉ lực của ta sẽ dồn ép cho các người không sao ra tay được. Lúc đó các người sẽ biết lợi hại của ta.

Chỉ trong thoáng chốc, chưởng và chỉ của Khoái Tuấn đã tới cách đỉnh đầu của Cái Môn Tam Lão chỉ còn độ hơn ba thước. Ba người vội giơ tay ra hợp sức phản công, liền cảm thấy áp lực xung quanh đè nén nặng nề vô cùng, không giơ tay ra được. Cả ba cùng kinh hãi, kêu lên thất thanh:

- Nguy tai!

Thì ngay lúc bấy giờ ba người đã thấy một sức mạnh bài sơn hải đảo từ trên chụp xuống, yên chí phen này thế nào cũng phải chết dưới tay của Khoái Tuấn!

Bỗng họ nghe một tiếng hét lạnh lạnh, Khoái Tuấn đột nhiên bị lộn ngược mười mấy vòng bắn ra đằng xa, rơi xuống chân Thiên Ngoại Tam Tôn Giả, hai cánh tay gãy gục, máu chảy như suối, sắc mặt trông rất thê thảm!

Lúc ấy trong đấu trường bỗng có thêm một thư sinh trung niên vẻ mặt lạnh lùng, cười khinh luân miệt.

Cao Lê Cống Sơn Tú Ma ở trong sảnh vừa bước ra và cả Thiên Ngoại Tam Tôn cũng lần lượt chạy tới.

Mặc dầu chúng đã quyết không dính tới chuyện thị phi của Cái Môn, nhưng bây giờ chúng trông thấy Khoái Tuấn bị thảm bại như vậy, tên nào tên nấy đều tức giận không còn giữ lời hứa, quyết xông vào báo thù.

Thư sinh trung niên nọ, mặt vẫn lạnh lùng, lên tiếng hỏi:

- Các người tự hỏi võ công có bằng được Tân Trung Song Quái không?

Quần Ma nghe nói ngẩn người ra trầm nghĩ:

- Thảo nào bảo Tân Trung Song Quái đi khám xét một vòng xem sao, mà mãi cho tới giờ vẫn chưa thấy trở về. Chẳng lẽ hai người đó bị tên thư sinh này hạ độc thủ rồi chăng?

Hoa Vũ tỏ vẻ không tin, lạnh lùng đáp:

- Lão phu không tin người có thể thắng nổi Tân Trung Song Quái?

Thư sinh nọ cả cười đáp:

- Người tin hay không là tùy người, cứ biết Song Quái hiện giờ đã trở về Vạn Tượng Cốc và đã hẹn với ta tám năm sau sẽ tái đấu trên ngọn Phù Dung, tại Hoa Sơn.

Hoa Vũ bán tín bán nghi lại quát hỏi:

- Người là ai?

Thư sinh mỉm cười và đồng dạng trả lời rất gọn:

- Dư Vân!

Chàng vừa dứt lời, thì Thiên Ngoại Tam Tôn Giả không hẹn mà cùng giơ sáu chưởng Xích Sát Ma Ca đồng loạt đánh ra. Liền thấy một luồng hơi nóng dồn dập lao tới bao vây xung quanh Vân Nhạc. Kim Nguyệt Tôn Giả quát lớn:

- Dư Vân! Người mau trả cuốn Chân Kinh cho chúng ta, bằng không người sẽ chết không chỗ chôn.

Dư Vân vừa hiện ra, Thiên Ngoại Tam Tôn Giả đã nhận ra chàng là người mà họ đã gặp ở Tử Lâu Phong. Nhưng họ vẫn kinh hãi võ công tuyệt luân của Dư Vân, liền ngậm đưa mắt ra hiệu cho nhau nhân lúc Dư Vân đang chuyện trò với Hoa Vũ, đồng loạt giơ sáu chưởng Xích Sát Ma Ca tấn công tức thì.

Dư Vân vội giở Huyền Công Thất Tinh Bộ ra, chỉ quay mình một cái là tránh khỏi chưởng lực Xích Sát Ma Ca. Sáu luồng chưởng lực đánh mạnh xuống đất, chỗ mặt đất bị đánh trúng có khói bốc lên, cỏ lau đều bị cháy xém.

Dư Vân ở Tử Lâu Phong đã đối chưởng với Thiên Ngoại Tam Tôn Giả một lần và biết chưởng Xích Sát Ma Ca của chúng rất lợi hại. Tuy chàng thấy võ học của mình đã tiến bộ hơn trước nhưng cũng không dám sơ suất, vội giở khinh công tuyệt diệu ra, nhảy lùi về phía sau hơn hai trượng, rồi mỉm cười nói:

- Ta là Dư Vân đây, nhưng có bao giờ ta lấy cuốn Chân Kinh của các người đâu mà bảo trả! Vả lại ta cũng chưa hề quen với các người, sao lại ăn nói quái lạ vậy?

Kim Nguyệt Tôn Giả quát lớn:

- Phật gia đây suýt nữa đã bị người lừa dối, người không phải là Tuyết Sơn Thần Ma ư? Thật không biết xấu hổ, có mau trả cuốn Chân Kinh lại đây không?

Dư Vân trợn trừng hai mắt nhìn Tam Tôn Giả rồi ha hả cười đáp:

- Người nhận định rằng Dư mỗ đã lấy cuốn Chân Kinh đó thì nhãn lực của người kể cũng khá đây. Nhưng các người muốn ta trả lại cuốn Chân Kinh đó ư? Hừ! Các người đừng có mộng tưởng hão huyền.

Kim Nguyệt Tôn Giả biến sắc, đưa mắt ra hiệu cho Minh Nguyệt và Ngân Nguyệt, rồi cả ba cùng hét lớn một tiếng, sáu bàn tay xông tới tấn công Dư Vân tới tấp.

Dư Vân không chút sợ hãi, vận hết chân lực vào hai cánh tay và đợi chờ chưởng lực của đối phương bốc hơi chừng năm tấc, liền sử dụng Di Lạc Thần Công đẩy song chưởng ra

phản công liền. Chỉ nghe kêu “bùng” một tiếng, chưởng lực của chàng va chạm với sáu chưởng lực của Thiên Ngoại Tam Tôn Giả.

Chưởng lực Xích Sát Ma Ca của Tam Tôn Giả bị chưởng lực của Di Lạc Thần Công đẩy lui trở lại. Rồi hơi nóng cuốn trở lại, úp chụp vào Thiên ngoại Tam Tôn Giả. Mọi người nghe Tam Tôn Giả kêu la lia lịa.

Thì ra áo bào và râu tóc của chúng đều bị cháy xém. Chúng đau đến cuống cả chân tay.

Phải biết môn Xích Sát Ma Ca chưởng này phát ra thì dễ mà thu lại rất khó. Còn môn Di Lạc Thần Công của Dư Vân cứ liên miên bất tuyệt đẩy tới nên ba anh em Tôn Giả không sao lùi tránh được, đành chịu để cho ngọn lửa do sức nóng của tay chúng tạo nên, thiêu đốt chính mình.

Chỉ trong chốc lát, Tam Tôn Giả bị thiết đốt như ba con heo quay, nhảy nhót một hồi, kêu khóc rất thảm thương rồi ngã lăn ra. Cao Lê Cống Sơn muốn ra tay cứu giúp nhưng không biết cứu giúp cách nào, muốn bỏ chạy cũng không được vì sợ đàn em chê cười. Vì thế chúng cứ ngẩn người nhìn nhau, không biết xử trí ra sao cho phải.

Cái Môn Tam lão thấy Tam Tôn Giả và Khoái Tuấn chết một cách thảm thương đều le lưỡi lắc đầu.

Lúc ấy đột nhiên có bốn bóng người nhảy xổ tới: Lôi Tiểu Thiên, Thôi Triển và cha con Nhút Nguyên Cư Sĩ. Vừa đứng chân xuống mặt đất, Hồ Cô Nương đã chăm chú nhìn Vân Nhạc. Bồng Kim Nguyệt Tôn Giả kêu lên một tiếng:

- Dư Vân, ngươi độc ác lắm!

Dư Vân mỉm cười, song chưởng bồng đẩy mạnh một cái, kêu “ùm” một tiếng, Tam Tôn Giả bị bắn ra xa, đụng vào vách khách sảnh, cát bụi bay tung lên mù mịt cả một góc.

Cao Lê Cống Sơn Tứ Ma nếu né tránh không nhanh thì cũng bị sức mạnh của Di Lạc Thần Công va chạm, tuy chúng đều thoát khỏi, nhưng trong lòng kinh hãi vô cùng.

Đại Ma Hoa Vũ nghĩ thầm:

“Gã Dư Vân này không biết học được võ công tuyệt thế ở đâu mà ghê gớm đến thế? Nếu anh em ta ra tay đấu với y chưa chắc đã thắng nổi y. Chi bằng để một ngày kia có dịp may chúng ta sẽ trả thù sau.”

Tứ Ma đã biết Tân Mông bị bại do Dư Vân hạ thủ và tất cả hảo thủ trong trang bị điểm huyết cũng đều do Dư Vân ra tay.

Nghi đoạn, Đại Ma liền chấp tay chào Dư Vân và nói:

- Võ công của các hạ thật kinh người, thảo nào danh trấn võ lâm như tiếng sét. Nghe ngài nói đã ước hẹn với Tân Trung Song Quái tám năm sau sẽ tử thí ở trên ngọn Phù Dung, núi Hoa Sơn. Đến lúc đó anh em lão sẽ lãnh giáo thiếu hiệp trên Phù Dung phong.

Nói xong, không không chờ Vân Nhạc trả lời, Tứ Ma liền đi thẳng. Đột nhiên, Dư Vân thét lớn một tiếng:

- Hãy khoan!

Tứ Ma dừng chân lại ngăn người. Đại Ma Hoa Vũ liền hỏi:

- Chẳng hay thiếu hiệp còn điều chi muốn nói?

Dư Vân mỉm cười đáp:

- Dư mỗ đoán các ngươi không dám đi Hoa Sơn đâu. Dư mỗ có nghe nói có một cuốn võ kinh bí học của Thiếu Lâm là Vô Tướng Kim Cương Chưởng kinh, hiện ở trong người ngươi. Vậy mong ngươi trả lại.

Hoa Vũ biến sắc, chưa kịp trả lời thì người em thứ tư của y là Tứ Ma Hoa Hoang đã nổi giận khiến cái đầu sói của y đảo búng lên, bèn la lớn:

- Dư Vân, anh em lão phu năm mươi năm trước đây cũng danh trấn võ lâm, tiếng tăm lừng lẫy Thiên Nam, do đó tiền bối không muốn lôi thôi với tiểu bối như ngươi, cho nên phải lui bước nhượng bộ. Ngươi tưởng bọn lão phu sợ ngươi hay sao?

Dư Vân cười nhạt đáp:

- Dư Vân này chỉ hỏi huynh trưởng của ngươi để lấy lại cuốn Kim Cương Vô Tướng Chưởng kinh thôi, việc gì đến ngươi mà ngươi kêu la ồm tỏi lên vậy?

Hoa Vũ nghĩ thầm: "Anh em ta trong võ lâm có địa vị như thế này, nếu lại lui bước trước một tiểu tử hèn sẽ bị Thiếu Lâm đồng đạo chê cười cho bẽ mặt! Võ học của Dư Vân tuy cao siêu nhưng chưa chắc thắng được anh em ta".

Đoạn y liền lời tiếng trả lời:

- Các hạ không phải là môn hạ của phái thiếu Lâm hà tất phải ra mặt đòi hộ làm chi? Với võ học của thiếu hiệp chưa chắc đã hơn gì anh em lão phu.

Dư Vân vừa cười vừa nói tiếp:

- Không tin thì cứ việc đấu thử xem!

Nói xong chàng lệ làng bắt cổ tay Hoa Vũ. Nhị Tam Tứ Ma thấy u vân vừa nói xong đã ra tay, liền giơ chưởng lên phản công. Nhưng chúng đã chậm một bước. Hoa vũ cũng không ngờ chàng vừa nói đánh thì đã ra tay, chỉ thấy mắt hoa lên, vai trái đã bị năm ngón tay của đối phương nắm chặt. Đồng thời y cảm thấy vai tê tái, dần dần tay chảy mềm nhũn, hai mắt trợn lên kinh hãi vô cùng. Nhị Tam Tứ Ma thấy vậy cũng kinh hồn vội thu chưởng lại. Dư Vân cười nhạt tiếp:

- Ta nghĩ thương người đã bao nhiêu năm mới gây được địa vị, nên hôm nay không nỡ phỡ võ công của người.

Nói đoạn chàng thò tay vào trong mình Hoa Vũ, rút ra cuốn Vô Tướng Kim Cương Chưởng ra. Chàng ngó qua một cái, rồi bỏ luôn quyển kinh vào túi. Kế đó ngược nhìn Tứ ma lạnh lùng nói:

- Các người đi đi, tám năm đã hẹn ước chỉ thoáng cái đến ngay. Nếu trong tám năm các người chưa luyện được môn tuyệt kỹ nào thì thà chết già trong núi sâu còn hơn ra ngoài bêu xấu.

Hoa Vũ cảm thấy chân tay tê tái lại mất dần, nên vận ngấn chân khí thử xem, thì thấy trở lại bình thường. Y bèn giơ ngón tay trái chỉ lên trời. Đột nhiên có mấy tiếng "leng keng" vang lên và kiếm quang như bão táp dồn dập tới vây chặt lấy Dư Vân.

Thì ra Hoa Vũ ra ám hiệu cho ba người em, đồng thời rút kiếm ra tấn công kẻ địch. Dư Vân tức giận vô cùng, giơ tay trái lên thì bốn thanh kiếm của bọn Tứ Ma bị tiện đứt hết phân nửa. Dư Vân buông tay trái ra thì bốn đoạn kiếm gãy đều cắm cả xuống đất. Không thèm nhìn Tứ Ma, Dư Vân quay về phía Lôi Tiểu Thiên.

Hoa Vũ thừa dịp dặm chân xuống đất một cái, khẽ bảo ba em:

- Ta đi thôi.

Tứ Ma quay mình đi thẳng, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng.

Lúc ấy Hồ Cương đang kể tai Lôi Tiểu Thiên trò chuyện, trông thấy Vân Nhạc đi đến, liền ngưng ngang. Vân Nhạc hơi cau mày, tay cầm cuốn Chưởng Kinh trao cho Hồ Cương và nói:

- Phiền lão tiên bối trao kinh này lại cho phái Thiếu Lâm.

Nhật Nguyệt cư sĩ mỉm cười nhận lời và nói:

- Chỉ trong nháy mắt mà thiếu hiệp đã dẹp được một tai kiếp lớn cho võ lâm, bằng không ở buổi họp Thái Sơn sau này không biết sẽ có bao nhiêu hảo thủ bị tổn thương. Lão phu thán phục vô cùng.

Vân Nhạc đang định nói vài lời khiêm tốn, bỗng nghe trên không có mấy tiếng rú dồn dập vọng tới, liền đó có mấy bóng người xuất hiện. Những người mới tới là: Nghê Uyển Lan, Ải Phương Sóc, Kinh Phương, Đông phương Ngọc Côn, Cảnh Trường Tu...

Nghê Uyển Lan đầu tóc rũ rượi, không thoa phấn son gì cả, vẻ mặt tiều tụy. Hai mắt đầy u oán và ướt đầm. Cảnh Trường Tu ra vẻ khinh bỉ, trợn mắt nhìn Vân Nhạc, hình như có ý khiêu khích. Ải Phương Sóc vừa thấy Vân Nhạc đã la lớn:

- Tiểu tử này giỏi thật, mi trốn đi cũng không sao, nhưng đừng làm lão già này khổ sở.

Vân Nhạc không nói năng gì cả, liếc nhìn cảnh Trường Tu một cái rồi nhún mình nhảy lên không đi mất. Mọi người chỉ thấy một cái bóng thấp thoáng rồi biệt dạng. Quần hùng không ngờ Vân Nhạc lại đi nhanh như vậy, ai nấy đều ngạc nhiên. Tiểu Thiên la lớn:

- Chú ba hãy khoan đi, tôi có việc muốn nói...

Nghê Uyển Lan với giọng đau đớn, chỉ kêu được ba tiếng:

- Tạ đại ca!...

Tiếng nói của nàng rất thê thảm khiến ai cũng mũi lòng.

Khinh công của Vân Nhạc tuyệt luân đi nhanh vô cùng, mọi người chưa dứt lời thì chàng đã đi mất dạng. Lúc ấy mây đen bao phủ, cuồng phong nổi lên tứ phía, cây khô trong vườn Tần Trang bị rung động hầu như sắp gãy.

Quần hùng vẻ mặt rất nghiêm, phát tay áo đi liền. Uyển Lan hai mắt sung húp và đỏ ngầu, nức nở khóc. Ngọc Tiêu hiệp sĩ sa sầm nét mặt lại, lăm lăm mắt:

- Lan cô nương không nên trọng người đó thái quá, y khinh bạc mình thế ấy mà cũng tự xưng là hiệp sĩ, có khác gì cầm thú mặc quần áo người đâu!

Bất ngờ nghe "bốp" một tiếng, má bên phải của Cảnh Trường Tu bị tát đổ rần. Cảnh Trường Tu ngẩn người một lúc lâu.

Nhắc lại Hồ cô nương chú ý thấy bọn Uyển Lan xuất hiện là Vân Nhạc bỏ đi. Sau nàng thấy thần sắc của Uyển Lan và Trường Tu, liền đoán thềm trong bụng:

"Uyển Lan mê Vân Nhạc như vậy, mà mình cũng mê chàng ta, nhưng lòng sắt đá của Vân Nhạc rất khó lay chuyển."

Nghĩ vậy nàng động lòng thương mến Uyển Lan hơn, bỗng nghe Trường Tu nhục mạ Vân Nhạc liền xông lại tát y một cái.

Khi ái tình phát sinh, thường thường nam nữ vừa thấy nhau đã chung tình, trái lại cũng có những hoàn cảnh ngược lại. Cảnh Trường Tu tự phụ là mình đẹp trai, nhưng vẻ đẹp của y không lọt vào mắt xanh của Uyển Lan hay Hồ cô nương, trái lại Cốc Lan thấy y đã có ý ghét, nay lại thấy y nhục mạ người yêu của mình như thế thì sao khỏi nổi giận. Vì thế cái tát đó rất mạnh, nên một lúc sau Cảnh Trường Tu mới định thần lại được. Y thấy một người thiếu nữ đẹp như tiên đang quắc mắt nhìn mình có vẻ giận dữ, liền hiểu ngay. Lòng ghen tức của y đối với Vân nhạc lại càng tăng, y nghĩ thầm:

“Sao những nàng đẹp như tiên thế này đều say mê Vân Nhạc cả vậy? Ta đây cũng là người rất mực phong lưu, lại hết mực chiều chuộng, sao không được một chút tình yêu nào? Tại sao chứ?”

Y càng nghĩ càng bực mình vô cùng, vả lại y còn bị nhục mạ trước bao nhiêu võ lâm cao thủ. Vì sĩ diện, Trường Tu bắt buộc tỏ vẻ phản đối và sa sầm nét mặt, quát hỏi:

- Tại sao vô cớ cô nương tát tại hạ?

Cốc lan cứ khúc khích cười hoài, lát sau nàng mới nghiêm nét mặt lại nói:

- Không ngờ bề ngoài của người trông thì nhã nhặn lắm, thế mà bên trong lại rộng tuếch. Chắc người chưa hiểu ý nghĩ cái tát đó phải không? Nếu người còn nói xấu tạ đại ca nữa, ta sẽ cắt nốt hai cái tai của người đấy.

Trường Tu tức giận đến tái cả mặt, rồi đột nhiên lớn tiếng cả cười một hồi rồi nói:

- Cô nương coi Cảnh Trường Tu này không đáng một đồng tiền kẽm. Tuy võ nghệ cô nương cao siêu thật, nhưng muốn cắt hai cái tai của cảnh mỗ cũng không dễ đâu.

Nói xong, chàng rút cây sáo ngọc ra, dáng điệu kiêu hãnh rồi cười nhạt. Hồ cô nương thấy y cầm cây sáo ngọc, trên có khảm chín cái sao đỏ.

Lúc ấy Nhất Nguyên cư sĩ giả bộ không thấy gì cả cứ kể tai Tiểu Thiên nói chuyện luôn. Lão hiệp biết ước mơ của con gái mình sẽ tan mất như mây khói, còn Trường Tu vô lễ khiến ai nấy đều bất bình.

Cái Môn Tam Lão đang đứng cạnh bàn chuyện chôn cất tên phản đồ và định sau này sẽ phái ai trông coi các đệ tử ở Vân Quý Xuyên ba tỉnh.

Khuong Tôn Diệu Đông Phương Ngọc Côn không tiện lên tiếng ngăn cản họ vì họ đều là những người trẻ tuổi mà chuyện tranh chấp này lại thuộc phạm vi tình cảm, họ càng

không nên can dự vào, rủi ro sẽ bị hiểu lầm ngay. Hơn nữa họ rất thân với Vân Nhạc và rất hâm mộ tài ba của chàng. Còn Trường Tu thì họ đi cùng y mấy ngày nên cũng đã nhận thấy y là người hẹp lượng, không có phong độ chút nào. Vì vậy mà hai người lẳng lặng không nói gì hết.

Còn Ái Phương Sóc thì chạy đến giữa hai người, với dáng điệu rất buồn, đoạn cười, lên tiếng:

- Hai người mới quen nhau đã đổ ghè tương rồi, thôi để lão già này bắt tay giảng hòa cho.

Ngờ đâu Cốc Lan không thèm nghe, lại trợn hai mắt quát lớn:

- Lão già này nói bậy bạ! Ai đổ ghè tương? Nếu bốn cô nương không nể người là người có tuổi thì sẽ bắt lão chìm xuống đáy sông để nước sông súc miệng lão thật sạch mới thôi.

Cánh Trường Tu "hừ" một tiếng đáp:

- Ta là môn hạ của phái Nga Mi, khi nào lại để cho đàn bà con gái nhục mạ. Xin lão tiền bối đừng hỏi tới làm gì.

Y nói vậy khiến Kinh Phương đỏ mặt tía tai khó chịu vô cùng, nhưng cũng ha hả cười ô ạt một hồi rồi nói:

- Lão già này đã bẩy nhiều tuổi rồi mới bị người ta mắng chửi thậm tệ thế này là lần thứ nhất.

Nói xong, lão sa sầm nét mặt, nhìn Hồ cô nương nói tiếp:

- Còn nhãi ranh kia, bất cứ mi có ai đỡ đầu, lão cũng phải cho mi một bài học mới được.

Như nguyên cư sĩ không ngờ Ái Phương Sóc lại chen vào chuyện đó, không biết xử trí sao cho phải.

Lôi Tiểu Thiên thấy vậy liền tiến lên vừa cười vừa nói:

- Kính lão tiền bối, người lớn đừng trách trẻ con làm gì. Người rộng lượng như lão tiền bối mà chấp nhất việc nhỏ mọn đó, người khác biết được sẽ cười chê.

Nói xong, chàng kề tai Kinh Phương nói tiếp:

- Lão tiền bối có biết cô nương đó là con gái cưng của Nhứt Nguyên cư sĩ không? Hồ Cương có tiếng là người khó đối xử lắm, huống chi Hồ cô nương với em ba của mỡ lại rất khăng khít. Nếu lão tiền bối làm hư việc này, còn mặt mũi nào gặp lại con của cố nhân nữa?

Lôi Tiểu Thiên vừa nói xong, Kinh Phương kinh ngạc vô cùng và hỏi lại:

- Quả thật vậy không? Lão có sợ gì Nhứt Nguyên, chỉ ngại vãn Nhạc hiểu lầm thì phiền lắm. Nhưng dù sao lão cũng phải giữ sĩ diện chứ. Lão đệ cứ lui xuống. Lão ca đây biết cách xử trí, không để cho hai bên khó xử đâu.

Tiểu Thiên thấy Kinh Phương cố chấp, không tiện nói nữa liền bước sang một bên, nói chuyện với Uyển cô nương:

Lúc ấy Uyển Lan cúi đầu khóc, nước mắt ướt đầm cả vạt áo, nàng tự cho mình là người đau khổ nhất trên thế gian này nên không để ý đến việc gì bên ngoài kể cả việc Hồ cô nương cãi vã với Cảnh Trường Tu vì nàng. Và lời của Tiểu Thiên nàng cũng không thèm nghe.

Tiểu Thiên muốn cho Uyển Lan lên tiếng khuyên ngăn hai người, nhưng Uyển Lan không để ý tới. Tiểu Thiên không làm gì được, chỉ giận người ra nhìn.

Thôi Triển tỏ vẻ lo âu vì nếu hai người ra tay tranh đấu thì người nào bị thương cũng đều đáng tiếc. Lão anh hùng nhận ra chính Trường Tu mới là người gây chuyện trước, nên trợn mắt nhìn thẳng vào mặt họ Cảnh.

Cảnh Trường Tu đành đánh liều, cũng trợn mắt nhìn lại lão hiệp, vừa nghĩ thầm:

- "Người tưởng môn đồ của Nha Mi dễ bắt nạt lắm sao?"

Lúc ấy, Hồ cô nương đã rút hai thanh Kim kiếm ra, chỉ thoáng cái là kiếm thế nhanh nhẹn đâm thẳng vào ngực Kinh Phương. Song kiếm của nàng lợi hại vô cùng. Ải phương Sóc thấy vậy cũng kinh ngạc và nghĩ thầm:

- Con bé này quả thật siêu phàm, nếu ta tỏ vẻ kém thế ắt Hồ Cương sẽ chê cười ta.

Nghĩ đoạn Kinh Phương cười nhạt một tiếng, nhún mình nhảy lên, múa song chưởng tấn công dồn dập.

Hồ cô nương thấy vậy liền thâu kiếm lại, nhảy lên, múa song kiếm đánh chụp vào đầu Kinh Phương.

Kinh Phương dùng Ngũ Hành Chưởng tấn công hệt, chân vừa chấm đất đã thấy trước mặt ánh sáng lòe của kiếm khí lạnh. Lão hiệp kinh hãi vội ngửa người ra dùng hết chân lực đẩy mạnh một cái.

Nếu kiếm khí và chưởng phong va chạm nhau, thì một trong hai người thế nào cũng bị thương nặng. Đang lúc nguy cơ sắp sửa xảy ra đột nhiên nghe một tiếng quát lớn, rồi một bóng người nhanh như chớp phi tới.

Kinh Phương thấy chưởng lực của mình bị tản mát một cách vô hình, còn bản thân thì bị một sức mạnh nhu hòa đẩy lui ba bước.

Hồ cô nương cũng cảm thấy hai tay tê tái, song kiếm cũng bị cướp mất!

Thì ra người đến ra tay can thiệp vừa đúng lúc chính là Quái Thủ Thư Sinh. Tay còn cầm hai thanh Kim Kiếm, chàng nhìn Kinh Phong mỉm cười nói:

- Thưa Kinh thế bá, cháu có điều gì không phải với bá bá đâu mà bá bá ra tay đánh người phe cháu như thế?

Kinh Phương mặt đỏ bừng, hai mắt tròn xoe la lớn:

- Tiểu quỷ, sao ngươi dám nói không có thất lễ với lão phu? Một lần, lại hai lần, rồi ba lần hề thấy mặt là ngươi bỏ chạy liền, cứ làm cái mừng ấy khiến lão phu nhọc lòng tìm kiếm mãi. Ngay như việc đánh nhau đây há không phải vì mi ư?

Vân Nhạc lớn tiếng cười và nói:

- Dù cháu có lầm lẫn thì chốc nữa cháu sẽ đãi bá bá một bữa rượu thật ngon, há chẳng chuộc được lỗi sao?

Kinh Phương cười ha hả đáp:

- Thằng nhỏ này tài ba thật! Cả đến bệnh riêng của lão nó cũng biết rõ. Hễ lão thấy rượu ngon là việc gì cũng xong. Bây giờ Hồ cô nương có đánh lão ba bạt tai đi nữa lão cũng chịu để được một bữa rượu uống cho đã đời!

Nói xong, Kinh Phương lại cười ha hả. Hồ cô nương thấy Vân Nhạc đến, lòng mừng rộn rã nên cũng nguôi cơn giận. Lại nghe Kinh Phương nói bông đùa, nàng cứ cười khúc khích, trông nhu mì vô cùng.

Còn Uyển Lan thấy Vân Nhạc xuất hiện cũng ngưng khóc, hai mắt sung húp liếc nhìn Vân Nhạc có vẻ u uất trông thật tội nghiệp.

Vân Nhạc thấy nàng trong tình cảnh ấy cũng ái ngại và nghĩ thầm:

- "Lúc nàng bị thương, ta đã xem xét hết ngọc thể của nàng. Nhưng ta chỉ chữa vết thương cho nàng chớ không có ý gì xằng bậy. Tuy nhiên một người con gái lỡ bị người đàn ông ôm ấp, bảo sao không nhất quyết yêu người đó." Càng nghĩ càng bết ghét nàng.

Sở dĩ chàng đã đi rồi mà còn quay lại là vì vừa ra tới ngoài trang, chàng chợt nhớ tới Cảnh Trường Tu là đệ tử của Kim Đỉnh thượng nhân, mà theo lời Cung Môn Nhị Kiệt, Kim Đỉnh thượng nhân là kẻ thù của chàng. Chàng liền nghĩ ra kế quay lại đối phó Cảnh Trường Tu để dụ Kim Đỉnh thượng nhân hạ sơn.

Vì thân pháp của chàng quá cao siêu nên bao cao thủ có mặt tại đó cũng không sao phát giác được.

Chàng vừa quay vào trang đã thấy Kinh Phương ra tay đấu với Hồ cô nương, thì kinh hãi vô cùng. Sau chàng nghĩ Kinh Phương là người tuổi tác đã cao, không khi nào giở độc thủ ra đối phó với một người con gái ít tuổi thuộc hàng con cháu mình như vậy?

Ngờ đâu, chàng thấy hai người đều giở độc thủ ra và chỉ trong chớp mắt sẽ có một chết mộ bị thương nặng, nên liền hét lớn một tiếng xông vào dùng tuyệt học ra ngăn cản, tay trái cướp kiếm của Cốc Lan, tay phải dùng Di Lạc Thần Công hóa giải chân lực Ngũ hàng Chưởng và đẩy Kinh Phương ra xa. Lúc này lòng Vân Nhạc bối rối như tờ vò và cảm khái vô cùng. Chàng nhìn thần sắc hai cô nương, một hớn hử, một ai oán, lại càng bối rối không biết phải xử trí ra sao?

Chàng không dám ngó hai cô gái nữa, liền bước tới trước mặt Trường Tu, vẻ mặt rất nghiêm nghị. Hồ cô nương liền bước tới gần và nói:

- Tạ đại ca hãy trả song kiếm lại cho muội.

Vân Nhạc liền đưa song kiếm cho nàng, chân vẫn bước tới cạnh Trường Tu.

Lúc bấy giờ Trường Tu vừa giận vừa sợ, tự biết mối họa này do mình gây ra. Y biết rõ Vân Nhạc là người đã chữa vết thương cho Uyển Lan ngày nọ bởi tình cảnh bất buộc chứ Vân Nhạc không có ý đồ xấu. Hôm nay y ghen tức với Vân Nhạc chỉ vì lòng đổ kỹ vu vơ.

Nhắc lại, Trường Tu hay tin Uyển Lan một mình đi về phía Hàm Đôn, dù y biết rõ Uyển Lan không yêu mình nhưng cũng cứ theo dõi hoài, mong nàng thấy lòng thành đó mà yêu y chăng? Không quản ngại đường xá xa xôi, cất công theo dõi nàng mãi. Nhưng trong lúc mưa tuyết liên miên như vậy, biết đi đâu mà tìm kiếm được hình bóng của Uyển Lan? Y không thất vọng, vẫn tiếp tục đi tìm. Sau y phát hiện vết chân của cô, thì mừng rỡ vô cùng. Rồi y cứ theo vết chân đó mà đuổi tới.

Quả nhiên, y đã gặp Lan cô nương đang loạng choạng một mình ở phía trước, cách xa chừng bảy tám dặm. (Xạo quá, bảy tám dặm đường là chừng hai cây số rưỡi, trong lúc bão tuyết dữ dội, mắt người sao có thể nhìn xa thế? giỏi lắm là nhìn được 10 mét thôi). Y liền lên tiếng la lớn gọi:

- Lan cô nương! Lan cô nương!

Có lẽ vì gió to quá nên nàng không nghe thấy tiếng y gọi, cứ cắm đầu lầm lũi đi. Y lại cố gắng đuổi tới trước mặt Lan cô nương, rồi quay lại vừa cười vừa nói:

- Lan cô nương, tại hạ tìm kiếm cô nương khắp mọi nơi, thật là vất vả.

Uyển Lan ngừng bước, hỏi:

- Chẳng hay Cảnh huynh có ý gì mà cứ đuổi theo tôi mãi vậy? Nghê Uyển Lan này đã quyết chí đi tu, làm bạn với đèn nhang trọn đời.

Trường Tu thấy hai mắt của nàng sung húp và đỏ ngầu, lệ vẫn lưng tròng, liền ngập ngừng nói:

- Cô nương hà tất phải chịu khổ sở như thế? Tại hạ xin trả mối hận lòng này thay cho cô nương.

Uyển Lan bỗng cười một tiếng, rồi sa sầm nét mặt, nói tiếp:

- Tài nghệ như huynh mà làm nổi việc đó sao? Kiếp này Cảnh huynh đừng mơ tưởng hảo huyền.

Nhưng cảm thấy lời nói đó hơi nặng, nàng bèn gượng cười mà nói thêm:

- Xin Cảnh huynh chớ bận lòng vì kẻ này. Đòi tôi đau khổ hơn người và tôi quyết chí đi tu rồi, Cảnh huynh còn đeo đuổi làm chi nữa.

Ngọc Tiêu hiệp sĩ nghe như sét đánh ngang tai, ngẩn người trong giây lát. Cho tới lúc này, y vẫn chưa rõ sự liên quan giữa Nghê Uyển Lan và Tạ Vân Nhạc ra sao? Nhưng y thấy rõ tạ Vân nhạc không yêu Nghê Uyển Lan. Không hiểu tại sao nàng vẫn chung tình với kẻ đã hắt hủi nàng? Y nghĩ đi nghĩ lại mà không sao hiểu nổi, đến nỗi tuyết rơi phủ đầy người mà y vẫn không hay biết.

Lan cô nương thấy tình cảnh của Cảnh Trường Tu cũng đáng thương hại, nàng động lòng định lên tiếng an ủi, nhưng không biết phải nói sao cho xuôi? Vì thế nàng cũng ngẩn người ra một lúc.

Thật ra, Lan cô nương rất ghét Trường Tu, vì nàng nhận thấy Trường Tu không tới quấy nhiễu thì Vân Nhạc vẫn còn âu yếm nàng. Ngờ đâu giấc mộng đang đẹp thì trường Tu xuất hiện phá vỡ như thế làm sao nàng không ghét y được?

Nàng lại nghe không phải Vân Nhạc không yêu nàng. Nếu không yêu nàng thì Vân Nhạc đâu cứu chữa cho nàng làm chi? Vả chẳng chàng cũng không tị hiềm nam nữ thọ thọ bất thân mà tận tâm với nàng như thế?

Nàng thấy Vân Nhạc quả có yêu nàng nhưng về sau vì Cảnh Trường Tu đến phá quấy, khiến Vân Nhạc hiểu lầm nàng và Trường Tu vốn là một đôi tình nhân, nên mượn cớ đó rút

lui ngay. Do đó càng nghĩ nàng càng tức giận Trường Tu phá hỏng mỗi lương duyên đẹp đẽ của mình, chỉ muốn rút dao ra chém y một nhát cho bỏ ghét.

Người đời ai cũng vậy, khi mà hi vọng đã tiêu tan thì thế nào cũng đâm ra chán nản chỉ muốn cắt tóc đi tu.

Trường hợp của Nghê Uyển Lan cũng thế, nhưng nàng không biết đi đến chùa nào, am nào để tu cho thích hợp đây? Vì vậy nàng càng hoang mang, day qua hận Vân Nhạc là kẻ bạc tình.

Nước mắt lại nhỏ dài theo hai má, nàng mất hết công lực, không sao gỡ khinh công mà tiếp tục đi nhanh như trước được. Nhờ vậy mà Trường Tu đuổi kịp. Thế rồi, hai người cứ đứng sững ra dưới cơn mưa tuyết không ai nói một lời.

Bỗng nghe có tiếng gọi:

- Lan cô nương! Lan cô nương đâu rồi?

Trường Tu biết ngay là ai gọi rồi, liền lớn tiếng đáp lại:

- Khương đại ca! Lan cô nương ở đây này...

Chỉ trong nháy mắt đã có ba cái bóng đen phi tới. Đó là Ải Phương Sóc, Khương Tôn Diệu và Đông Phương Ngọc Côn. Họ vừa đánh bại bọn giặc liền đi tìm Trường Tu và Uyển Lan. Nhưng tìm mãi không thấy họ đành quay về khách điếm. Phổ ký ở khách điếm nói cho ba người biết Lan cô nương và Trường Tu đi về hướng nào. Thế là ba người nhắm hướng đó mà tìm. Ba người đuổi theo một hồi mới thấy vết chân của Uyển Lan và Trường Tu, nhờ thế mà ba người mới lần theo tới đây. Trường Tu thấy Ải Phương Sóc liền kể hết đầu đuôi câu chuyện cho lão anh hùng nghe. Kinh Phương dậm chân lia lịa, lắc đầu nói:

- Thằng bé Vân Nhạc ấy thật là... Lan cô nương không nên nản chí buồn rầu, cứ tin tưởng ở lão đây. Bây giờ chúng ta hãy trở về khách điếm nghỉ ngơi đã, rồi ngày mai hãy nghĩ đến cách đi tìm kiếm y sau.

Uyển Lan lắng lặng theo sau mọi người trở về khách điếm.

Chỉ mấy ngày mà kinh Phương thấy tánh nết của Uyển Lan thay đổi hẳn, không điều ngoa như trước nữa. Lão anh hùng nhận thấy Vân Nhạc có ý ghét Uyển Lan thật là oan cho nàng.

Ngày hôm sau, mưa tuyết vẫn không dứt, thế mà bọn Kim Phương đội tuyết mà đi thẳng về phía Yến Kinh. Năm người tới Hàn Đôn mua luôn năm con ngựa rồi tiếp tục lên đường.

Vài ngày sau, mọi người đã tới Yến Kinh, liền đến Tam Nguyên khách sạn trọ. Khách sạn ở khu này thường có nhiều nhân vật võ lâm đến trú ngụ. Mọi người vào trong điếm thì hay liền chuyện Thiếu Lâm Tứ Tăng và Cung Môn Nhị Kiệt.

Rồi họ lại nghe mọi người bàn tán về chuyện Quái Thủ Thư Sinh đánh bại Tân Trung Song Quái và võ công của y cao siêu như thế nào. Họ bàn đến chuyện đại hội anh hùng ở Thái Sơn v. v.

Bọn lão anh hùng đoán ra Quái Thủ Thư Sinh chính là Vân Nhạc.

Ái Phương Sóc liền vỗ đùi nói lớn:

- Hà hà, ta nhất định đi Thương Châu để đến nhà bố vợ y, bằng không ta đến Tế Nam là có thể kiếm ra y ngay. Bây giờ ta ăn uống no say cái đã, rồi sẽ lên đường cũng không muộn.

Lan cô nương nghe Kinh phương nói vậy lòng hớn hỡ vô cùng. Chỉ có Cảnh Trường Tu là âm thầm đau khổ. Y không biết quyết định ra sao, đi không nữa, ở không an, nên trong hai ngày liền, y cứ cau mày nghĩ ngợi. Đồng thời Uyển lan không hề chuyện trò với y một câu. Cũng vì thế, tánh tình y trở nên nóng nảy và thô lỗ vô cùng. Nhưng y có biết đâu Uyển Lan sợ dĩ không thềm nói chuyện với y là muốn tránh cho y khỏi si tình thêm nữa.

Kinh Phương sai điếm tiểu nhị sửa soạn một mâm cơm thịnh soạn. Ai nấy cũng ăn uống vui vẻ, riêng Trường Tu không thể nào nuốt trôi.

Thấy vậy, Kinh Phương vừa cười vừa nói:

- Bọn lão phu định đi hướng đông, không biết cảnh lão đệ có cùng đi không? Nếu lão đệ có việc riêng không thể đi được thì tiệc rượu này coi như là tiệc giã từ lão đệ.

Trường Tu là người thông minh, sao lại không hiểu ý nghĩa câu nói của lão anh hùng, nhưng y không đành lòng rời xa Uyển Lan vì y vẫn mơ tưởng có thể cứu vãn được tình thế, y liền đáp:

- Hậu sinh thừa lệnh sư phụ hạ sơn hành đạo, kinh nghiệm và lịch duyệt vẫn còn non kém, may nhờ lão tiền bối cho theo hầu và chỉ bảo. Kinh nghiệm gang hồ của hậu sinh do đó mới được tăng tiến nhiều. Bây giờ lại có cuộc đại hội anh hùng ở Thái Sơn, hậu sinh muốn được lãnh giáo các danh gia võ học. Lão tiền bối cho phép, hậu sinh sẽ xin theo hầu như trước.

Ái Phương Sóc nghe vậy cau mày, nhưng không tiện nói ra ý nghĩ của mình.

Năm người lại rời khỏi Yến Kinh, thì nghe đồn ở ngoại ô thành Võ Thanh, bang chúng của Hồng Ký Bang bị chém giết gần hết. Kinh Phương đoán là do Vân Nhạc gây ra chứ không còn ai khác. Uyển Lan liền nói với Kinh lão hiệp:

- Tạ đại ca hành sự như vậy có hơi quá đáng, phải không lão tiền bối?

Kinh Phương lắc đầu đáp:

- Cuộc đời của tiểu tử Vân Nhạc cũng rất bi đát, nên tánh tình y mới cô độc và tàn nhẫn đến thế. Nếu cô mà biết thân thế của Vân Nhạc, hẳn cô sẽ không cho là y ác độc đâu.

Uyển Lan thấy được an ủi phần nào, bởi nàng đoán Vân Nhạc sở dĩ đối xử với nàng nhạt nhẽo có lẽ cũng vì cuộc đời bi đát của chàng mà thôi.

Mọi người đi Thương Châu, đến nhà Triệu Khang Cửu mới hay Triệu Khang Cửu đã đi Tế Nam và ở tại Nguyên Thịnh Tiều Cục. Năm người lại lên đường đi Tế Nam ngay. Khi tới Nguyên Thịnh Tiều Cục thì Vân Nhạc đi Tân Trang rồi. Năm người lại tiếp tục đi Tân Trang, không ngờ vì lòng si tình mà Trường Tu mang họa lớn vào thân.

Nhắc lại Trường Tu và Vân Nhạc đang đánh nhau ác liệt. Vừa khi Vân Nhạc tiến tới, Trường Tu đâm ra bối rối.

Lúc ấy mặt Vân Nhạc lộ sát khí đằng đằng. Lôi Tiểu Thiên dư biết Kim Đỉnh thượng nhân là người hay bệnh đồ đệ, sợ Vân Nhạc lỡ tay gây ra cuộc tranh chấp lớn, nên lớn tiếng nói:

- Lão tam! Lời nói của Cảnh lão đệ rất vô tâm, đệ chứ có đả thương y.

Vân Nhạc làm thinh, chỉ nhún mình một cái đã tới trước mặt Trường Tu.

Trường Tu quát lớn một tiếng, xông lại tấn công trước. Thế công lợi hại vô cùng. Vân Nhạc cười nhạt một tiếng, liền rút cái quạt của Thẩm Thượng Cửu ra, rồi dồn nội công Hiên Viên Thập Bát Giải vào cái quạt đó, đoạn chỉ giở ra một thế là Cảnh Trường Tu đã loạng choạng lùi về phía sau, cây sáo ngọc trong tay suýt bay đi. Y hoảng sợ vội thay đổi thế đánh, nhắm ngực Vân Nhạc đánh tới. Vân Nhạc vẫn cười nhạt đứng yên, chờ cây sáo ngọc của đối phương sắp điểm tới ngực mới quay cán quạt gõ vào khí giới đối phương một cái. Trường Tu bỗng cảm thấy cổ tay đau đớn như sắp gãy, không sao nắm chặt được nữa, cây sáo ngọc rời khỏi tay y, rơi xuống bãi cỏ.

Y còn muốn chuyển thế bèn dùng tay trái chặt vào cánh tay phải của Vân Nhạc. Thế đánh rất mạnh lại nhanh chóng, nhưng Vân Hạc nhanh hơn y nhiều nên đã quay chưởng trái trở lại dùng thế Chế Long thủ pháp trong Hiên Viên Thập Bát Giải, chỉ thoáng một cái đã

nắm được cổ tay y. Rồi chàng phất mạnh tay một cái, chỉ nghe Cảnh Trường Tu la lớn một tiếng, rồi ngã lăn ra đất. Tuy nhiên Cảnh Trường Tu vẫn chưa bị thương, còn đứng dậy được, thò tay vào túi lấy ám khí ra nhắm Vân Nhạc mà ném.

Nếu Trường Tu không dùng tới ám khí may ra Vân Nhạc còn để y sanh tồn. Nhưng y đã gây ra lỗi lầm tai hại.

Thấy ám khí của đối thủ nhanh như sao xẹt lăm tăm như mưa bay tới, Vân Nhạc vội giở Di Lạc Thần Công ra, nhắm thân mình Trường Tu đẩy mạnh một cái, tức thì những chấm đen đó quay trở lại bắn vào đầu và mặt Trường Tu. Chỉ nghe Trường Tu la lớn một tiếng thê thảm vô cùng.

Thân hình của y tựa như con diều đứt dây, bắn ra xa, chỉ nghe "bùng" một tiếng, y đã rơi xuống một cây cổ thụ, bất tỉnh. Quần hùng thấy vậy, ngạc nhiên và kinh hãi vô cùng. Uyển Lan không hề yêu Trường Tu nhưng nàng thấy hai người đánh nhau cũng chỉ vì mình nên cũng khó chịu trong lòng. Nàng nghĩ:

- "Ta không hại bá nhân nhưng bá nhân vì ta mà ngộ nạn."

Tiếng kêu thảm khốc của Cảnh Trường Tu khiến nàng giật mình kinh hãi, bỗng nhiên nàng nhảy tới cạnh Trường Tu, trợn mắt nhìn kỹ, vội đưa hai tay lên che mặt, la lớn:

- Tạ Vân Nhạc, anh độc ác lắm!...

Rồi nàng ôm mặt khóc nức nở.

Quần hùng chạy tới xúm quanh Cảnh Trường Tu. Bộ mặt điển trai của Trường Tu bị những ám khí đã ném Vân Nhạc bắn trở lại ghim đầy mặt, lỗ chỗ tựa tổ ong, trông rất rùng rợn. Trong lúc y mê man bất tỉnh, trên mặt máu vẫn rỉ ra, Vân Nhạc cũng từ từ đi tới gần, thấy thảm trạng như vậy cũng động lòng thương xót và nghĩ thầm:

- "Thực sự y cũng chỉ là một kẻ vô tội, mà tình thế bắt buộc ta phải hành động như vậy, bây giờ biết tính sao?"

Vừa nghĩ, chàng vừa nhìn vào mặt Trường Tu không nói một tiếng nào, vẻ mặt rất nghiêm trang. Lôi Tiểu Thiên cau mày nói:

- Chú ba, sao chú ra tay nặng vậy?

Nhất Nguyên Cư Sĩ đứng cạnh đấy liền đưa mắt ra hiệu cho Lôi Tiểu Thiên ngầm bảo đừng nói gì nữa, để tránh sự rắc rối cho Vân Nhạc. Vì lúc đầu Vân Nhạc ra tay đấu với Trường Tu, Hồ cô nương đã đoán nguyên nhân chỉ vì Kim Đỉnh thượng nhân. Chính nàng đã

nói khế cho cha nàng biết. Tuy Hồ Cương cho cử chỉ của Vân Nhạc hơi quá đáng, nhưng lão anh hùng cũng thông cảm cho hoàn cảnh của chàng bắt buộc phải ra tay tàn nhẫn như vậy.

Lôi Tiểu Thiên thấy Nhất Nguyên Cư Sĩ liếc mắt ra hiệu biết ngay có nguyên cớ gì đây, liền ngưng lời ngay.

Ái Phương Sóc cảm thấy khó xử nhất, nói cũng không phải, mà không nói cũng không phải, chỉ còn biết lắc đầu hoài thôi.

Uyển Lan thấy mặt Vân Nhạc lạnh như tiền, không chút xúc động nào, liền u oán nói:

- Tạ đại ca không nên vì em mà hạ độc thủ, đối phó với y như vậy. Y có nói xấu gì đại ca đâu?

Vân nhạc liếc nhìn nàng một cái rồi lạnh lùng đáp:

- Ai bảo vì cô? Nếu vì chuyện đó thì ta đặng đến y làm gì!

Lời nói của Vân Nhạc khiến cho Uyển Lan đau lòng vô cùng. Hai mắt đỏ ngầu, nàng sa sầm nét mặt trách:

- Tạ Vân Nhạc, ta rất hối hận đã quen biết một người đàn ông mặt lạnh như tiền, lòng dạ như sài lang!

Đột nhiên nàng rút kiếm ra, cắt một mớ tóc trên đầu, ném vào mình Vân Nhạc, rồi quay đi, chạy ra ngoài trang mất dạng. Vân Nhạc cầm mớ tóc đen, vẻ mặt rầu rĩ, giầy lát sau mới từ từ cúi mình xuống dùng ngón tay điểm luôn bảy cái vào người Trường Tu. Trường Tu từ từ tỉnh lại, mở mắt ra thấy Vân Nhạc đang đứng trước mặt, liền lớn tiếng mắng:

- Tạ...

Y mới nói được một tiếng thì Vân Nhạc đã sa sầm nét mặt, quát to:

- Người dám mở mồm nói nhảm, ta sẽ cho ngươi sống dở chết dở bây giờ. Hừ, nếu ngươi không phục ta, thì hãy mời lão sói Kim Đỉnh đến đây mà báo thù. Tết Đoan Ngọ này, Tạ mỗ sẽ đợi chúng mi ở Hoàng Bích sơn trang trên núi Trường Bạch.

- o O o -